

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 349/08-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. októbra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť S., B., zastúpeného JUDr. R. P., B., ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave z 29. februára 2008 č. k. 5 Co 369/07-250 a konaním, ktoré mu predchádzalo, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. apríla 2008 doručená sťažnosť S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 5 Co 369/07-250 z 29. februára 2008 a konaním, ktoré mu predchádzalo.

2. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že žalobou z 12. októbra 2006 na Okresnom súde

Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sa domáha proti spoločnosti L., a. s. (predtým B.), B. (ďalej len „L.“ alebo „odporca“) určenia neplatnosti Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok z 15. júla 2005, Realizačnej zmluvy č. 1 z 20. septembra 2005 a Realizačnej zmluvy č. 2 údajne z 27. januára 2006. Predmetom týchto zmlúv bolo postúpenie pohľadávok navrhovateľa (sťažovateľa) voči koncesionárom podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 212/1995 Z. z. o koncesionárskych poplatkoch a o zmene zákona č. 468/1991 Zb. o prevádzkovaní rozhlasového a televízneho vysielania v znení neskorších predpisov. Táto vec je vedená okresným súdom pod sp. zn. 7 C 144/2006. Sťažovateľ 7. júna 2007 a 25. júna 2007 svoju žalobu z 12. októbra 2006 doplnil. Dňa 28. júna 2007 podal na okresnom súde návrh na vydanie predbežného opatrenia do rozhodnutia súdu vo veci samej. V tomto návrhu sa podľa ustanovení § 102 ods. 1 v spojení s ustanovením § 76 ods. 1 písm. e) a f) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) domáhal vydania predbežného opatrenia, ktorým by súd vo vzťahu k pohľadávkam voči koncesionárom, ktoré boli predmetom napadnutých zmlúv, odporcovi uložil, aby do rozhodnutia vo veci samej s týmito pohľadávkami voči koncesionárom ďalej nenakladal, najmä ich nepreviedol na iné osoby, a zároveň sa zdržal uplatňovania práv veriteľa z týchto pohľadávok, vrátane vymáhania plnení z týchto pohľadávok a uzatvárania akýchkoľvek dohôd s dlžníkmi, ktorých predmetom by bolo uhrádzanie záväzku z týchto pohľadávok novým záväzkom. Na výzvu okresného súdu sťažovateľ v liste z 9. júla 2007 doplnil petit svojho návrhu tak, že navrhol, aby súd odporcovi do rozhodnutia súdu vo veci samej uložil, aby

- a) tieto pohľadávky nepreviedol na iné osoby,
- b) tieto pohľadávky nepostúpil na iné osoby,
- c) práva z týchto pohľadávok nepoužil na zabezpečenie záväzku,
- d) zdržal sa uplatnenia práva na plnenie z týchto pohľadávok na súde,
- e) zdržal sa vymáhania plnení z týchto pohľadávok akýmkoľvek spôsobom,
- f) zdržal sa akýchkoľvek úkonov smerujúcich k vymáhaniu plnení z týchto pohľadávok,
- g) zdržal sa uzatvárania akýchkoľvek dohôd s dlžníkmi, smerujúcimi k nahradeniu záväzku z týchto pohľadávok iným záväzkom.

Podstata návrhu sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia v konaní pred

všeobecnými súdmi sa týka nespornej skutočnosti, že ak okresný súd vo veci samej rozhodne, že zmluva je neplatná, obe strany si vrátia už uskutočnené plnenia; sťažovateľ odporcovi vráti sumu, ktorú získal za postúpenie pohľadávok a odporca vráti pohľadávky, ktoré mu boli postúpené. Práve v dôsledku skutočnosti, že dlžník môže plniť aj postupníkovi, čím jeho dlh voči postupcovi zanikne, hrozí sťažovateľovi v prípade absencie dočasnej úpravy pomerov nezvratná ujma na jeho právach. Ak totiž okresný súd vo veci samej rozhodne, že zmluva bola neplatná, odporca získa späť to, čo sťažovateľovi plnil, a zároveň bude povinný sťažovateľovi vrátiť postúpené pohľadávky. Ak však do rozhodnutia súdu vo veci samej tieto pohľadávky plnením odporcovi ako postupníkovi zaniknú, odporca získa nielen sumu, ktorú mu sťažovateľ vráti, ale aj sumu, ktorú získa z uspokojenia týchto pohľadávok, pričom sám ešte môže byť zbavený povinnosti vrátiť navrhovateľovi akékoľvek plnenie, pretože takéto plnenie (postúpené pohľadávky) v danom čase už vôbec nemusí existovať. Súčasný postup odporcu spočívajúci vo vymáhaní plnení, nárok na ktoré je predmetom konania vo veci samej, teda smeruje k nezvratnému znehodnoteniu plnenia, ktoré by sťažovateľ v prípade priaznivého rozhodnutia vo veci samej mal získať. Okresný súd uznesením z 27. júla 2007 č. k. 7 C 144/2006-211 návrh sťažovateľa zamietol, dôvodiac, že v prípade súdnych sporov o zaplatenie koncesionárskych poplatkov, ktorých sa úprava pomerov účastníkov konania vedeného pred okresným súdom pod sp. zn. 7 C 144/2006 môže dotknúť, ide o iné osoby než v predmetnom konaní, a právnym dôvodom, na ktorý sa spoločnosť L. odvoláva, je oznámenie sťažovateľa jednotlivým dlžníkom o postúpení pohľadávky a prípadná neplatnosť už uvedených zmlúv uzatvorených medzi sťažovateľom a spoločnosťou L. nemôže zabrániť ich úspešnému uplatneniu na súde. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ 8. augusta 2007 v zákonom ustanovenej lehote odvolanie a alternatívne navrhol, aby Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) zmenil uznesenie okresného súdu z 27. júla 2007 č. k. 4 C 144/2006-211 tak, že návrhu na vydanie predbežného opatrenia vyhovie, alebo aby uznesenie okresného súdu zrušil a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie. Krajský súd o sťažovateľom podanom odvolaní rozhodol uznesením z 29. februára 2008 č. k. 5 Co 369/07-250 tak, že napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil.

3. Zásah do základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces

odôvodnil sťažovateľ tým, že podľa jeho názoru sa krajský súd dopustil takej miery interpretačnej a aplikačnej svojvôle, ktorá ústavnú ochranu práv sťažovateľa robí nevyhnutnou. Sťažovateľ sa domnieva, že sú splnené všetky predpoklady na to, aby ústavný súd jeho sťažnosť po jej predbežnom prerokovaní prijal na ďalšie konanie a po meritórnom preskúmaní vyniesol nález, ktorým vysloví porušenie jeho označených práv a prizná mu tak právnu ochranu, ktorú mu odoprel okresný súd a následne aj krajský súd. Sťažovateľ na základe už popísaného skutkového stavu namieta, že rozhodnutím krajského súdu z 29. februára 2008 č. k. 5 Co 369/07-250 a konaním, ktoré mu predchádzalo, došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. K uvedenému porušeniu došlo jednak v dôsledku zásadnej absencie relevantných a dostatočných dôvodov, aká rozhodnutie krajského súdu robí úplne nepreskúmateľným a jednak v dôsledku aplikačnej svojvôle týkajúcej sa tak právneho posúdenia, ako aj procesných aspektov konania. Pokiaľ ide o dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, hoci čl. 6 ods. 1 dohovoru ukladá súdom, aby uviedli dôvody svojich rozhodnutí, neznamená to povinnosť podrobnej odpovede na každý argument. V zásade však platí, že legitímny výkon spravodlivosti vyžaduje, aby súdy v dostatočnej miere uvádzali dôvody, na ktorých sú založené ich rozhodnutia. Rozsah tejto povinnosti môže závisieť od povahy daného rozhodnutia a jeho určenie je vecou konkrétnych skutkových okolností prípadu. Okresný súd návrh sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia zamietol aj na základe právnych záverov, ktoré boli v rozpore so skutkovým stavom, ktorý bol medzi stranami nesporný, ktoré sa opierali o dôkazy, ku ktorým sa sťažovateľ nemal možnosť vyjadriť, pre ktoré chýbalo akékoľvek odôvodnenie, a ktoré boli prima facie arbitrárne aj z hľadiska základných právno-logických argumentov. Krajský súd rozhodnutie, ktorým zamietol námietky sťažovateľa, odôvodnil takto: „... keď už odporca podal na jednotlivé súdy v republike 74.154 návrhov na vydanie platobných rozkazov, nie je osvedčený nárok na dočasnú úpravu pomerov, pretože navrhované predbežné opatrenie by už účinne nebránilo právo a oprávnené záujmy navrhovateľa“. Ďalej sťažovateľ argumentuje princípom rovnosti zbraní, ktorý vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej situácie, než v ktorej je jej odporca. Súčasťou práva na spravodlivý súdny proces je podľa sťažovateľa tiež zásada kontradiktórnosti konania, v súlade s ktorou musia mať účastníci

nielen právo navrhnúť všetky dôkazy, ktoré považujú za nevyhnutné na preukázanie svojich tvrdení, ale aj právo byť oboznámení a vyjadriť sa ku všetkým dôkazom a vyjadreniam predloženým s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu. Krajský súd sťažovateľovi neposkytol žiadnu ochranu pred postupom okresného súdu, ktorý sťažovateľovi odňal akúkoľvek možnosť vyjadriť sa k listinným dôkazom predloženým v konaní druhou sporovou stranou, pričom práve o tieto dôkazy oprel okresný súd svoje kľúčové skutkové a právne závery. Krajský súd takisto sťažovateľovi neposkytol žiadnu ochranu pred postupom okresného súdu, ktorý svoje právne závery opiera o skutkové tvrdenia, ktoré nijako nepreukazoval a ktoré navyše minimálne v jednom prípade boli v priamom a zásadnom rozpore so skutočným stavom. Krajský súd celé svoje rozhodnutie opiera o jedinú skutkovú okolnosť, ktorou má byť podanie návrhov na vydanie platobných rozkazov zo strany L. Vo vzťahu k tejto jedinej - a preto nepochybne rozhodujúcej - skutkovej okolnosti však krajský súd neuvádza jediný dôkaz, o ktorý oprel takýto skutkový záver, a nijako ani nevysvetľuje jeho relevanciu vo vzťahu k meritu veci. Jediným „dôvodom“ rozhodnutia je tak skutková okolnosť, pre ktorú krajský súd neuvádza ani žiaden dôkaz, ktorý by ju mal preukázať, ani žiadne vysvetlenie jej relevancie pre právne posúdenie veci.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ v petite sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd prijal sťažnosť na ďalšie konanie a po posúdení a prerokovaní nálezom rozhodol, že základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu a konaním, ktoré mu predchádzalo, porušené bolo, zrušil toto uznesenie a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Ďalej žiadal priznať finančné zadosťučinenie v sume 200 000 Sk (slovom sťažovateľ uviedol sumu stotisíc slovenských korún, čo predstavuje rozpor medzi slovným a číselným vyjadrením, ktorý však vzhľadom na výrok tohto uznesenia nebolo potrebné odstraňovať, pozn.) a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 13 300 Sk. Podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd dočasným opatrením odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu a zároveň aby spoločnosti L. vo vzťahu k pohľadávkam voči koncesionárom, ktoré boli predmetom zmlúv o postúpení pohľadávok

medzi sťažovateľom a L., uložil zdržať sa uplatňovania práv veriteľa z týchto pohľadávok.

5. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona zákon o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa na neverejnom zasadnutí senátu, a keďže pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že na jej prerokovanie a rozhodnutie nemá právomoc, rozhodol o jej odmietnutí.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

7. Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú iné súdy, t. j. všeobecné súdy. Ústavný súd už vo svojej judikatúre konštatoval, že rozhodovanie a rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia možno považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy (II. ÚS 37/00, II. ÚS 46/00, II. ÚS 222/04). Hoci rozhodnutím o návrhu

na vydanie predbežného opatrenia v občianskoprávnom konaní môže súd porušiť základné právo alebo slobodu účastníka súdneho konania, takéto porušenie by sa mohlo stať predmetom konania podľa čl. 127 ods. 1 ústavy len vtedy, ak by mu nebolo možné poskytnúť ochranu prostredníctvom účinného právneho prostriedku nápravy dostupného účastníkovi konania pred všeobecnými súdmi. Ak v konaní pred všeobecnými súdmi možno poskytnúť ochranu tvrdenému porušeniu práva, ústavný súd nemá právomoc svojou rozhodovacou činnosťou zasahovať do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zaoberal predovšetkým určením miesta a postavenia rozhodnutia o návrhu na vydanie predbežného opatrenia v konaní pred všeobecným súdom, ako aj existenciou účinných právnych prostriedkov nápravy v prípade, ak sa ten, na koho sa takéto rozhodnutie vzťahuje, domnieva (tvrdí), že došlo k porušeniu niektorého z jeho základných práv alebo slobôd. Predpokladom na záver o porušení základných práv a slobôd je však také ich porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľ'né v činnosti súdu pred začatím konania alebo v konaní o veci samej, resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku. Samotná existencia negatívneho rozhodnutia, ktorým bolo rozhodnuté o zamietnutí návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, nemôže odôvodniť záver o porušení práva fyzickej osoby alebo právnickej osoby (mutatis mutandis I. ÚS 158/06).

8. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že o právnom postavení sťažovateľa vo vzťahu k pohľadávkam, ktoré boli zmluvne postúpené L., v konečnom dôsledku rozhodne všeobecný súd, kde konanie prebieha a nebolo právoplatne ukončené. Patrí do výlučnej právomoci všeobecného súdu rozhodnúť, či Rámcová zmluva o postúpení pohľadávok z 15. júla 2005, Realizačná zmluva č. 1 z 20. septembra 2005 a Realizačná zmluva č. 2 údajne z 27. januára 2006 sú platnými alebo neplatnými právnymi úkonmi. Ako už opakovane ústavný súd uviedol (napr. II. ÚS 13/01), ochrana ústavou prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy). Konečným rozhodnutím o veci samej poskytne všeobecný súd ochranu označeným základným právam sťažovateľa, pričom túto právomoc

všeobecného súdu treba považovať za prioritnú. Nenariadenie predbežného opatrenia ešte neznamená, že všeobecný súd v rozhodnutí vo veci samej neposkytne ochranu tým právam, ktorých porušenie sťažovateľ namieta. Ústavný súd preto nemá právomoc v tomto štádiu konania pred všeobecným súdom (vec nie je právoplatne skončená) poskytovať ochranu sťažovateľovi a rozhodovať o porušení jeho práv. Zároveň však ústavný súd dodáva, že sťažovateľovi nebolo v konaní pred súdom odopreté právo domáhať sa zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Aj pri rozhodovaní o nariadení predbežného opatrenia treba vychádzať z toho, že právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivý proces v sebe nezahŕňajú záruku úspechu v konaní ani nárok na to, aby všeobecné súdy prebrali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 222/04). Nesúhlas účastníka občianskeho súdneho konania s výrokom a (alebo) odôvodnením rozhodnutia všeobecného súdu nezakladá porušenie jeho práv. Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

9. Nad rámec potreby odôvodnenia tohto uznesenia o odmietnutí sťažnosti ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že úvahy sťažovateľa o budúcom vývoji vzájomných práv a povinností z právnych vzťahov medzi sťažovateľom a L., prípadne z právnych vzťahov medzi L. a koncesionármi sú predčasné, hypotetické a čiastočne nemajú oporu v hmotnom práve. Ak by všeobecný súd právoplatne rozhodol tak, že napadnuté zmluvy sú neplatné, je na mieste postup podľa § 457 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), teda vzájomná reštitučná povinnosť účastníkov zmluvy vrátiť druhému účastníkovi všetko, čo podľa nej dostal. Ako uvádza sám sťažovateľ, on by odporcovi vrátil sumu, ktorú získal za postúpenie pohľadávok a odporca by vrátil pohľadávky, ktoré mu boli postúpené. Námietka sťažovateľa, že: *„Ak však do doby rozhodnutia súdu vo veci samej tieto pohľadávky plnením odporcovi ako postupníkovi zaniknú, odporca získa nielen sumu, ktorú mu sťažovateľ vráti, ale aj sumu, ktorú získa z uspokojenia týchto pohľadávok, pričom sám ešte môže byť zbavený povinnosti vrátiť navrhovateľovi akékoľvek plnenie, nakoľko takéto plnenie (postúpené pohľadávky) v danom čase už vôbec nemusí existovať“*, však neobstojí. Hmotnoprávna úprava bezdôvodného obohatenia počíta aj so situáciou, že ten, kto sa bezdôvodne obohatil, nie je v čase, kedy je povinný bezdôvodné obohatenie vydať

vlastníkom plnenia, ktoré je povinný vydať. Podľa § 458 ods. 1 OZ ak nie je možné vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením (najmä, ale nielen preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch), musí sa poskytnúť peňažná náhrada. Ak by teda všeobecný súd právoplatne rozhodol, že zmluvy o postúpení pohľadávok sú neplatné, a v tom čase by už L. nebol vlastníkom všetkých postúpených pohľadávok, pretože tieto zanikli (splnením alebo iným zákonným spôsobom), bol by povinný nahradiť sťažovateľovi hodnotu týchto pohľadávok v peniazoch. Ústavný súd uvedené uvádza len na doplnenie už uvedených dôvodov odmietnutia sťažnosti a na potvrdenie predčasnosti podanej sťažnosti, keďže sa sťažovateľ domáha ústavno-súdnej ochrany skôr, ako mu ju mohli poskytnúť všeobecné súdy.

10. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti už nebolo potrebné osobitne sa zaoberať návrhom na vydanie dočasného opatrenia, kde sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu, a zároveň aby spoločnosti L. vo vzťahu k pohľadávkam voči koncesionárom, ktoré boli predmetom zmlúv o postúpení pohľadávok, uložil zdržať sa uplatňovania práv veriteľa z týchto pohľadávok. Na margo tejto časti sťažnosti ústavný súd dodáva, že týmto uznesením bolo potvrdené uznesenie, ktorým bol návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietnutý. Takýto výrok nie je vykonateľný, keďže neobsahuje žiadnu povinnosť na plnenie, a teda nemožno ani odložiť jeho vykonateľnosť. Vo vzťahu k navrhovanému petitu, ktorým sťažovateľ žiada, aby ústavný súd uložil L. zdržať sa uplatňovania práv veriteľa z týchto pohľadávok, ústavný súd uvádza, že nemá právomoc na vydanie dočasného opatrenia v navrhovanom znení. Zákon o ústavnom súde v rámci demonštratívneho výpočtu v § 52 ods. 2 pripúšťa, aby ústavný súd tretím osobám uložil, aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom. V danom prípade však tretia osoba (L.) neuplatňuje práva, ktoré by jej vyplývali z napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ale uplatňuje práva veriteľa z pohľadávok, ktoré jej boli sťažovateľom zmluvne (súkromnoprávnym úkonom) postúpené. O tom, či je, alebo nie je veriteľom z týchto pohľadávok, rozhodne všeobecný súd. Ústavný súd zároveň dodáva, že navrhované znenie petitu dočasného opatrenia, ktorého sa sťažovateľ domáha z hľadiska jeho obsahu, korešponduje s petitom návrhu na nariadenie predbežného opatrenia pred všeobecným súdom. Ústavný

súd však nemôže v zásade rozhodovať o vydaní dočasného opatrenia v obsahovo obdobnom znení, ako bol návrh na nariadenie predbežného opatrenia pred všeobecným súdom.

11. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti nebolo možné vyhovieť žiadosti o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia a nároku na náhradu trov konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. októbra 2008